KAKO SAM ČITAO DOK JOŠ NISAM ZNAO ČITATI



napisao: Zlatko Krilić

Ja sam čitao još dok nisam znao čitati. Znao sam brojiti, a to mi je bilo dosta i za čitanje.

Nađem, recimo, neko pismo i prebrojim koliko slova ima prva riječ. Onda brojim slova u raznim riječima koje mi padnu na pamet. Kad nađem riječ koja ima onoliko slova koliko i prva riječ u pismu, znam da upravo ta riječ piše na početku pisma. Tako riječ po riječ i pročitam sve što me zanima.

Mislio sam da i ne moram ići u školu kad već znam čitati, ali sam se ipak predomislio i krenuo u prvi razred. Predomislio sam se kad sam našao poruku koju je mama ostavila na stolu da je brat pročita.

Pročitao sam je i ja.
Prva riječ imala je šest slova.
Z–l–a–t–k–o. Isto šest slova. Dakle, prva je riječ moje ime.
Nešto se o meni radi.
Druga je riječ imala isto šest slova i počinjala je velikim slovom. Znači, još jedno ime.
K–r–i–l–i–ć. Šest slova.
Opa! Srce mi je počelo brže kucati.
Treća je riječ imala dva slova.
J–e. Dva slova.
U poruci sigurno piše «Zlatko Krilić je...».
Idemo dalje.
Četvrta je riječ imala opet šest slova.
P–a–m–e–t–a–n. Sedam slova. To nije.
D–o–b–a–r. Pet slova. Ni to nije.
B–u–d–a–l–a.

Šest slova! Strašno. Grlo mi se steglo, a oči orosile.
Moja mama, dakle, tako piše o meni!

Grozno.

Čitao sam dalje.
Peto je bilo samo jedno slovo.
Sigurno «i».
Šesta je riječ imala trinaest slova.

Brojio sam i brojio, ali nisam uspio pronaći riječ koja odgovara. Nije pisalo ni majmun, ni glupan, ni blesavac...Tu riječ nisam mogao pročitati i zbog toga samo odlučio da ipak krenem u školu i naučim čitati onako kako čitaju svi.

Poruka je sadržavala još jednu rečenicu, ali ja sam odustao od čitanja.
Poruku sam, naravno, skrio da je brat ne pronađe. Gurnuo sam je u jednu od svojih knjiga koje su mi tih dana kupili za prvi razred.

Poslije sam zaboravio gdje sam je skrio. Često sam je tražio, ali bez uspjeha.
Tek pred kraj školske godine, pred kraj prvog razreda, kad se ljeto već toliko približilo da sam ga čekao u kratkim hlačama, našao sam tu poruku. Bila je iza pretposljednjeg lista u mojoj početnici.

Na brzinu sam je odmotao i pročitao.
Ovoga sam puta mogao pročitati što stvarno piše.
Pisalo je:
Povedi Zlatka na kolače u slastičarnicu.
Uzmi novac iz ormara.
Mama

Došlo mi je da izljubim učiteljicu zato što me naučila čitati. Odmah mi je bilo žao što sam neke lekcije preskočio ili ih slabo naučio.

Kad sam došao kući, poruku sam stavio tamo odakle sam je prije skoro godinu dana i uzeo. Lijepo sam je namjestio na sredinu stola pa sjeo i čekao.
Brat je ušao, bacio torbu na stolac, uzeo poruku i rekao:
– Mali, vodim te na kolače.
– Ju-hu-huj!

Iako godinu dana poslije, ipak je sve došlo na svoje mjesto. Kolači su došli do mene.

OZNAČI TOČAN ODGOVOR/ODGOVORE.

1. Kako je Zlatko čitao prije nego što je naučio čitati?

a) Pogađao je riječi prema broju slova.

b) Prepoznavao je sva slova.

c) Pitao je brata što piše.

d) Gledao je slike i izmišljao priču.

2. Zašto je Zlatko u početku mislio da ne mora ići u školu?

a) Nije volio učiti.

b) Mislio je da već zna čitati.

c) Brat mu je rekao da ne mora ići.

d) Želio je ostati kod kuće.

3. Što je Zlatko pogrešno zaključio da piše u maminoj poruci? Dopuni jednom riječju.

Zlatko Krilić je _____.

4. Kako se Zlatko osjećao kad je pomislio da je mama o njemu napisala nešto ružno? (Dva su točna odgovora.)

a) tužno

b) povrijeđeno

c) veselo

d) ponosno

e) zabavljeno